

Sygn. akt VU 384/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marcin Wojciechowski

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 09 marca 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 27 marca 2015r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. G. prawo do emerytury od dnia (...) 2015 roku.

Sygn. akt VU 384/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 marca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w T. odmówił wnioskodawcy A. G. prawa do emerytury.

Wnioskodawca A. G. pismem z dnia 13 kwietnia 2015 roku wniósł odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, iż w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R., nie uwzględnionym przez ZUS jako okresy pracy w warunkach szczególnych, wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o masie całkowitej powyżej 3,5 tony.

ZUS w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 kwietnia 2015 roku wnosił o oddalenie odwołania podnosząc, iż zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

A. G. urodzony w dniu (...) złożył w dniu 19 marca 2015 roku wniosek emerytury.

- okoliczność bezsporna -

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. ZUS nie zaliczył wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R. w okresie od 25 lutego 1974 roku do dnia 5 lutego 1992 roku.

Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

- okoliczności bezsporne –

A. G. w okresie od 25 lutego 1974 roku do dnia 5 czerwca 1992 był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R. na stanowisku kierowcy.

- okoliczność bezsporna –

Powód wykonywał swoje obowiązki jako kierowca samochodu ciężarowego. Do każdego z kierowców przydzielony był samochód. Początkowo kierował samochodem ciężarowym marki S. 21 o macie 12 ton. Następnie po powrocie ze służby wojskowej wnioskodawcy przedzielono samochód ciężarowy marki K. z przyczepą. Wnioskodawca na budowy realizowane przez pracodawcę woził cegłę, płyty, materiały budowlane, barakowozy. Pracę tę wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy. Innej pracy niż kierowca samochodu ciężarowego nie wykonywał.

- dowód: zeznania świadka J. N. – rozprawa w dniu 03.02.2016r – 00.04 – 00.10;

zeznania świadka R. N. – rozprawa w dniu 03.02.2016r – 00.10 – 00.13;

zeznania wnioskodawcy – rozprawa w dniu 09.03.2016r – 00.02 – 00.05;

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 25 lutego 1974 roku do dnia 5 lutego 1992 roku, staż pracy wnioskodawcy w takich warunkach wynosi ponad 15 lat.

- okoliczność bezsporna -

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy, w brzemieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej

rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Należy dodać, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace o jakich mowa w rozporządzeniu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.), obecnie rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami ograniczał się do faktu, czy wnioskodawca ma 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach (spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, w dniu (...) 2015 roku ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Organ rentowy uznał, że wnioskodawca nie spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych co najmniej przez 15 lat. Wnioskodawca twierdził zaś, że legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, albowiem pracował w takich warunkach w okresie od 25 lutego 1974 roku do dnia 5 lutego 1992 roku na stanowisku kierowca w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R. kierując wyłącznie pojazdami ciężarowymi o masie całkowitej powyżej 3.5 tony.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w spornym okresie Sąd oparł się na zeznaniach świadków R. N. i J. N. oraz na zeznaniach wnioskodawcy. Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż są spójne, logiczne, tożsame i korespondują zarówno między sobą jak i z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, w tym dokumentami znajdującymi w aktach osobowych wnioskodawcy.

Podkreślić przy należy, iż organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności wskazanych wyżej dowodów. Weryfikacja zeznań świadków i wnioskodawcy w niniejszej sprawie z ich twierdzeniami i zeznaniami złożonymi w sprawach VU 400/10 i VU 183/11 wskazują na ich tożsamość i zgodność wskazywanych faktów.

W świetle zebranego materiału dowodowego, należało zatem uznać, że w spornym okresie okresach wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 25 lutego 1974 roku do dnia 5 lutego 1992 roku prace kierowcy samochodu ciężarowego o masie całkowitej powyższej 3.5 tony – pracę w szczególnych warunkach przy pracach określonych w wykazie A: dział VIII - Prace w transporcie i łączności, pozycja 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 18.02.1983r nr 8. Poz. 43 ze zm.)

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie było zatem przeszkód, aby okres zatrudnienia od dnia 25 lutego 1974 roku do dnia 5 lutego 1992 roku roku zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych spornego okresu zatrudnienia, staż pracy wnioskodawcy w takich warunkach wynosi ponad 15 lat. W związku z tym stwierdzić należało, że wnioskodawca spełnia wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.